

דימויי ההמון של היהדות והנצרות

הרצאת המדריך מס' 247 | 11 בינואר 1978

JESUS CHRIST

[המדריך משתמש רבות במושג זה בהרצאה. המילה השניה- כרייסט- עמוסה במשמעויות רוחניות ותאולוגיות. חיפשתי מקורות אמינים כדי לדייק בתרגום. בחלקם עלתה תוספת המזהירה בפני שימוש בתכנים בלתי הולמים או פוגעניים. עד כדי כך יש עדיין רתיעה ופחד המקבעים ומשמרים את הפיצול. בתרגום שלי כתבתי 'ישו המשיח' או 'ישו הנוצרי'. - חווה]

הרצאה זו צמחה מתוך תשובה לשאלה הבאה.

שאלה: אני מאוד מבולבל מהתגובות החזקות להפליא לגבי כל הנושא של ישוע המשיח. אני מבין את מה שאמרת לגבי הפחד מהתרחבות שתקף בכל שלבי ההתרחבות. אבל התגובה להדגשת התפקיד של ישוע המשיח בתהליך העבודה היא כל כך חזקה, שיש לי הרגשה שיש בזה יותר מאשר התנגדות להתרחבות. תוכל להגיב על זה?

תשובה: חברי האהובים, המבורכים ביותר! רבים מכם חייבים להרגיש את כוחן של ברכות אלוהיות בחייכם ובמשימותיכם. השמחה, הביטחון, השלווה וההתרגשות המיוחדים האלה, התחושה העמוקה שלחייכם יש משמעות ותכלית עמוקים, יכולים להתקיים רק כאשר חייכם מוקדשים לחלוטין לאלוהים, לרצון שלו ולתוכנית שלו. ככל שזה המצב, כך העננים נעלמים יותר והחיים נעשים מלאים יותר. רוח השירות הזו מקיפה יותר ויותר מחבריי האהובים ומשתרשת עמוק יותר בלבבותיכם. כאשר שירות כזה מתפשט, אור גדול עולה מרמת התודעה שלכם ומתמזג עם האור החזק והטהור יותר, המגיע מרמת התודעה שלנו.

יש להביא בחשבון תגובות חזקות למציאות של ישוע המשיח בשתי רמות מאוד ספציפיות ומוגדרות היטב: האישית והקולקטיבית.

הבה נתחיל עם נוצרים אידיבידואלים שחשים תגובה חזקה נגד ישוע הנוצרי. הם מורדים בחינוך המוקדם שלהם ובערכים שבהם דגלו הוריהם. כרייסט הוצג בפניהם כדמות כנועה ושפלת רוח, פסיבית וללא מיניות, הדורשת את אותו סוג של הכחשה עצמית מעוותת מכל אלה שעתידיים לפסוע בעקבותיו. הם מגיבים להזדהות של ישוע המשיח עם מוסר נוקשה ששולל רגשות, מיניות, אוטונומיה והאנרגיה החזקה שיוצרת תוקפנות חיובית ועמידה על הזכות של העצמי.

כך נוצרת תערובת מאוד מבלבלת בתפיסה, בהבנה ובתודעה. מצד אחד, המשיח מתואר כמגלם אהבה, אמת, חוכמה, ישועה, טוב ושירות לבורא ולתוכניתו; ומצד שני, כמי שדורש הכחשה עצמית של ערכים, אנרגיות וביטויים אנושיים מהותיים. זהו דימוי ההמון של הנצרות.

כמו כל דימויי ההמון, גם זה נובע מיחידים שנסיבותיהם בסביבתם המוקדמת טיפחו היווצרות של דימוי ספציפי. ייתכן שהדימויים התחילו בחיים האלה או בחיים קודמים. ככל שדימוי ספציפי התמוסס פחות, כך הוא יוצר תנאים בגלגול הבא שעוזרים לשחזר את הדימוי. לאחר מכן, זה תלוי באדם האם להשתמש בתנאים אלה כדי להמיס את הדימוי. נבחן את דימוי ההמון בפירוט, מנקודת המבט של הבנתנו את הדימויים, בעוד

זמן קצר. תחילה אחזור לתגובותיו האישיות של ילד/ילדה נוצרים שגדלים עם התפיסה המבולבלת הזו ושמתמודדים איתה בדרכו שלו או בדרכה שלה.

בלתי אפשרי לילדים להתיר את התערובת של אמת וכזב לגבי ישוע המשיח. אם כך, יש רק שתי אפשרויות. החלופה הראשונה היא להיכנע למכלול המועבר אליהם. במקרה זה הם יגדלו בקבלה של התפיסה המסורתית של מה זה להיות נוצרי. הם יפחדו מרגשותיהם, יכחישו את המיניות שלהם, וישימו רסן על התוקפנות שלהם, שאותה הם מזהים עם הרוע. מתחת לריסון הזה, קיימים דחפים חזקים, אבל הם מאיימים מאוד. "נוצרים כנועים" כאלה מרגישים שהם חוטאים בכל פעם שהם מציינים לעצמם רגשות לא מותרים. הם גם מורדים, כמובן, אבל החשש מלהביע את המרד בגלוי הוא מאיים מדי.

לכן, גם את המרד יש להדחיק ולהכחיש, רק כדי ליצור יותר אשמה, יותר הרגשה של חוטאים בסתר. אנשים כאלה ישתמשו בכל סוג של דוקטרינה כדי לחזק את ההכחשות הללו. הם ינהרו אל אוריינטציות שלוקחות את התנ"ך במובן מילולי ודוקטרינרי מאוד. הם מרגישים בטוחים רק במבנה נוקשה, מכחיש חיים.

האלטרנטיבה הנוספת שיש לילד היא למרוד בגלוי ובמודע נגד התוכחות וההוקעות השוללות את עצם קיומו. ילדים כאלה הופכים ל"נוצרים המורדים" שאנו עוסקים בהם בנתיב זה. "הנוצרים הכנועים", עליהם דיברתי לראשונה, לעולם לא ייכנסו לדרך כזו. זה יהיה מנוגד לחלוטין לשסתומי הבטיחות שהם יצרו.

"הנוצרים המורדים" זקוקים לחיזוק למרד שלהם, שכן מתחתיו הם נושאים ספקות מסויימות לגבי הלגיטימיות שלו. האמת היא שהם אכן צריכים להתכחש לאיסור של רגשות, תוקפנות חיובית, מיניות, אחריות עצמית ואוטונומיה. אבל הם בהחלט לא צריכים להתכחש לאמת של ישוע המשיח באהבה שלו, בכוח שלו, בנוכחות שלו ובצורך לקחת אותו אל חייהם.

"נוצרים כנועים" סובלים מאותו בלבול, מאותו מיזוג שקרי של אמת וטעות. עם זאת, הם יצטרכו ללמוד לעשות בדיוק את ההפך ממה ש"נוצרים מורדים" צריכים לעשות. עליהם להטיל ספק במסורת כפי שנמסרה להם, בעוד שהמורדים צריכים לקבל את האמת במסורת.

כל הילדים צריכים הורים חזקים וטובים [שיש בהם היבט נכון מבחינה מוסרית]. זה נותן להם תחושת ביטחון. הורה חלש ו"טועה" איננו הגנה מפני עולם מפחיד. "נוצרים כנועים" מקבלים את משנת הוריהם ללא עוררין, גם משום שאינם יכולים לשאת את המחשבה שייתכן שהוריהם טעו.

"נוצרים מורדים", לעומת זאת, מוצאים ביטחון בדחייה מוחלטת של ערכי הוריהם, לפחות מהבחינה הספציפית הזו. הם גדלים עם תחושת עליונות, מחשיבים את הכחשת ישו כמשהו מפותח יותר. כאן שוב קיים בלבול. זה אכן "מפותח יותר" להכחיש את ההכחשות הכוזבות, אבל זה לא מפותח יותר להכחיש את האמיתות שהן גם במסורת.

בתודעתם של אנשים כאלה קיים פחד עצום לגלות שאולי, אחרי הכל, הוריהם צדקו. בתודעה הילדית הכל תמיד או/או. אתם יודעים את זה. כל הדימויים נובעים מחוסר היכולת להבדיל בין אמת לכזב, כי המסקנה של הדימוי מבוססת תמיד על מה שנכון באופן מוחלט לעומת מה ששגוי באופן מוחלט. להיות צודק פירושו להיות טוב, מקובל, בעל הכוח ליצור חיים בטוחים, ראוי לאושר. להיות טועה פירושו להיות רע, לא מקובל, שאין לו כוח ליצור ביטחון ולא ראוי לאושר.

זה חל על העצמי ובהרחבה גם על ההורים. "נוצרים מורדים" יכולים להתמודד עם האפשרות שהוריהם טעו לחלוטין. אז מצדיקים אותם על הכחשת כל מה שהוריהם דגלו. ברמה מאוד פרימיטיבית, ילדותית, האיום שחוזה "הנוצרי המורד" כעת, כאשר ישוע המשיח מוצג מחדש בנתיב בדרך דינמית יותר, יכול להתבטא כך: "אם ההורים שלי צדקו לגבי המציאות של ישוע המשיח, אז הם בטח צדקו גם לגבי הרגשות המיניים שלי שהם חטא, הנחשול הגואה לאינדיבידואליות, לאוטונומיה ולביטוי עצמי שהם חטא. לעולם לא תהיה לי הזכות לכעוס ולהביע את האנרגיות שלי בצורה תוקפנית, כי כל תוקפנות חייבת להיות רעה. אני גם אהיה אשם ורע על שהכחשתי את ישו ואת ההורים שלי בעבר. את זה אני לא יכול לשאת, אז אני חייב לצאת כנגד הרעיונות האלה."

ככל שהבלבול הפנימי לגבי מה נכון ומה לא נכון במסורת ההורים, חזק יותר החשש לגלות ש"טעיתי, לכן אני רע". האיום החזק יותר הזה מחזק את המרד נגד מחשבות כאלה, שנראות מהדהדות תביעות הוריות

אתה יכול לראות בבירור שהמנגנון זהה מאוד כמו בכל יצירת תמונה - ופירוק התמונה. אתה יכול גם לראות בבירור כאן שהתמונה האישית מוכפלת פעמים רבות עבור מקרים ותנאים דומים רבים. כך נוצרת תמונה המונית

ככל שהבלבול הפנימי לגבי מה נכון ומה כוזב במסורת ההורית חזק יותר, כך חזק יותר החשש לגלות ש"טעיתי, לכן אני רע". איום יותר חזק זה, מחזק את המרד נגד מחשבות כאלה, שנראות מהדהדות את התוכחות ההוריות.

אתם יכולים לראות בבירור שהמנגנון זהה מאוד כמו בכל יצירת דימוי והתפרקות הדימוי. ניתן גם לראות כאן בבירור שהדימוי האישי מוכפל פעמים רבות, שכן קיימים מקרים ותנאים דומים רבים. בכך, נוצר דימוי של ההמון.

דימוי ההמון של "המורד הנוצרי" טומן תחתיו את האפשרות של "הנוצרי הכנוע", ולהיפך. "המורדים הנוצרים" חוששים שאם הם יכירו, יאתגרו וימיסו את הדימוי שלהם, הם יצטרכו להפוך ל"נוצרים כנועים". ו"נוצרים כנועים" חוששים באותה מידה להרפות מהדימוי שלהם, מכיוון שנראה כי זה אומר שהם חייבים להפוך ל"מורדים נוצרים" שזורקים את האמת היפה של ישוע המשיח יחד עם הרמאויות.

כפי שאמרתי קודם, בנתיב זה אנו עוסקים בתדירות גבוהה בהרבה בדימוי של "הנוצרי המורד". הכנוע קיים רק כאיום ופחד מוסתרים שיכולים להתמוסס כאשר האור הבהיר של האמת זורח על חומר הנשמה שאחז בדימויים אלו בצורה נוקשה ובאופן מקובע. מאוחר יותר נדון בהיבטים האחרים של הדימויים האלו: מסקנה שגויה, מעגל זדוני, הוכחה של המסקנה השגויה כנכונה. נציג גם את תהליך המסת הדימוי.

אולם לפני כן ברצוני לדון בדימוי ההמון היהודי. דימוי המון חייב תמיד להתחיל בדימוי אישי, המוכפל לעיתים קרובות מספיק כדי ליצור דימוי קולקטיבי. אם כך, נתחיל בתחושה של להיות מאוים אם ישוע המשיח הוא אכן ביטוי של אלוהים. כמו "הנוצרי הכנוע", יהודים המתכחשים למשיח חשים מאוימים מאוד על כך שהוריהם טועים. אם הם טועים בשאלה הכל כך חשובה הזו על החיים, העולם, אלוהים, איך אפשר לסמוך עליהם במשהו? נראה שהאדמה חומקת מתחת לרגליו של הילד/המבוגר. פחד זה נוגע במי שמורדים כלפי חוץ בהוריהם וחלוקים איתם בנושאים רבים. זה תקף באותה מידה

לאלה שמסכימים באופן פתוח וגלוי עם הוריהם כמעט בכל הנושאים החשובים של החיים.

אז, ברמה אחת, דימוי ההמון הזה הוא נושא אישי/פסיכולוגי שמקביל לזה של "הנוצרי הנכנע". החלק של הנשמה שלא גדל, לא יכול לקבל שההורים יכולים לטעות במשהו, כי זה מרמז שהם חייבים אם כך לטעות בכל דבר.

מאחורי רמה אישית/פסיכולוגית זו של תגובה, מסתתר עולם שלם של היסטוריה, של מסורת, הן בצורתו האמיתית והן בצורתו המעוותת. הרשו לי לנסות לבחון היבט זה ככל האפשר בשלב זה, ולצורך המטרה הספציפית בה אנחנו דנים.

הייתה תקופה שבה היהודים היו היחידים שעבדו את הבורא כאל האחד, ואשר היו בקשר עמו וניסו למלא אחר המצוות שלו והחוקים שלו. המציאות היפה הזו החלה להתפורר כאשר, כפי שזה בלתי נמנע בטבע האדם, העצמי הנמוך נכנס לתמונה. זה גרם לגאווה, יהירות ורגשי עליונות כלפי מי שלא השתייך לקהילה ולדת היהודית. יהודים הסתכלו על עובדי האלילים כנחותים. הם ראו את עצמם כאריסטוקרטים במשפחה האנושית.

הסיבה מדוע ישוע המשיח נולד כיהודי ברורה. מכיוון שהוא ביטוי והתגלמותו של האל האמיתי, של המציאות האלוהית, הוא יכול היה להתגלות רק בקרב אותם אנשים שעבדו את האל הזה, במקום אלים שהיו לעתים קרובות רוחות ממחוזות די לא מפותחים ולפעמים אפילו רוחות מרושעות.

גם המתנה האדירה הזו של הגלגול בקרב העם היהודי הייתה מבחן. כל המתנות הן מבחנים, כשם שאירועים כואבים הם מבחנים. המבחן היה לזהות את ישוע באשר מי שהוא היה. כדי לעשות זאת, הכוונה היתה צריכה להיות להתגבר על גאווה אישית, מניעים של כוח, אינטרס אישי ואופורטוניזם המשרת את האדם עצמו. אם זה היה קורה, לא היה יכול להתרחש עימות כזה של היהדות מול הנצרות. הנצרות פשוט הייתה הופכת להרחבה בהתפתחות של היהדות, בין אם היה נמצא שם חדש המצביע על דרך אמיתית זו ובין אם לאו. ניתן היה להשתמש בכל אחד משני השמות הללו ברוח השילוב והרחבת האמת של העבר אל האמת של העכשיו הנצחי.

ברמה הקולקטיבית, גם היהודים וגם הנוצרים נכשלו במבחן. זה ברור מאליו. הפחד הכללי להודות בכישלון הוא לא הגיוני ומעוות, באותה מידה כמו הפחד שלכם לקבל את חוסר השלמות והעיוורון האישי שלכם. בנתיב הזה למדתם שעשייה זו היא אחד ההיבטים החשובים ביותר של צמיחה, של שחרור עצמי, של טיהור, של הערכה עצמית. ההגנה מפני הודאה בעוול אפשרי מנציחה את העוול ויוצרת אשמות משניות שהרבה יותר חמורות וקשות למגר. ככל שההתנגדות לאמת ארוכה וקשה יותר, כך היא כואבת יותר. הדבר נכון גם לגבי תהליכים ודינמיקה קולקטיביים. הדרך היחידה שבה ניתן למוסס דימויים קולקטיביים ולתקן את התודעה הקולקטיבית כך שתבטא את האמת, היא באמצעות מחויבות של מספר מספיק של אינדיבידואלים שיודעים את האמת ויש להם את האומץ להיחלץ להגנתה.

היהודים בשלטון חשו מאוימים - שלא בצדק - על ידי ישוע המשיח. איימו עליהם עד כמה שרצו להכחיש את האמת האלוהית וההדרכה האלוהית. מכיוון שהמנהיגים גברו על הרוב, רק כמה אמיצים הצטרפו למשיח. ההיפרדות נאכפה על ידי אלה שסירבו

לשקול שהוא אכן יכול היה להיות המשיח המובטח, משום שהם לא רצו לוותר על כוחם השלילי המשרת את עצמם.

ברגע שההפְּרָדוֹת הפכה למציאות, יותר מהעובדי האלילים פנו למסר החדש ואימצו אותו. הלב שלהם רעב לזה. ככל שחלף הזמן, יותר עובדי אלילים מיהודים פנו למשיח. יחסם של עובדי האלילים ליהודים היה במידה רבה תגובה לחותמת הנחיתות שהוטלה עליהם על ידי היהודים, שהיו אמורים לשאת את אהבת אלוהים ואת דבר אלוהים. כך נוצרה איבה הדדית והפכה למעגל זדוני.

בתודעה של היהודים, הפגאני והנוצרי הפכו להיות זהים. יהודים התייחסו לשניהם כאל נחותים וגם עוינים. העוינות הייתה קיימת, אבל במקום לשאול את עצמם איך הם תרמו לה ולקחת אחריות על המצב ולראות בו יצירה הדדית - בדיוק כפי שלמדתם לעשות בנתיב זה - הם התנערו מכל אחריות וראו את עצמם כקורבנות של עובדי האלילים, כלומר של הנוצרים, אפילו כשהם [היהודים] המשיכו להסתכל עליהם מלמעלה.

ההיסטוריה הישנה הזו רלוונטית מאוד לאלה שנולדים למשפחות שממשיכות לשמר גישה זו בנפשם. הם יכולים להשתמש בהשפעות משפחתיות קיימות כאתגר ובכך לסייע בפירוק דימוי ההמון. או שהם יכולים לבחור להמשיך ולהנציח את הדימוי ואיתו את הקארמה היהודית.

כשמישהו מכם עובד על בעיה אישית כלשהי ומוצא את עצמו מבועת בגלל שהחברים וההלפרים שלכם מתעמתים איתכם, כשאתם מתגוננים אפילו מפני האפשרות של זה שעומו אתם מתעמתים, אתם מגיבים על פי אותה הנחה שגוייה שלטעות, כשיש עמדות עצמיות נמוכות, לאחר שעשיתם טעות, זה בלתי נסלח ובלתי מתקבל על הדעת. האימה שלכם היא פשוט מאוד כזו. האמונה שלכם היא שכבר לא יאהבו אתכם בחביבות, אם שליליות כזו או אחרת אכן הייתה נכונה. רק כאשר אתם צוברים אומץ, ולכן גם ענווה, אתם קופצים לתהום לכאורה של פתיחת המיינד שלכם, ורק אז אתם יכול לגלות שההנחה שלכם הייתה שקרית. למעשה, רק כאשר אתם מודים באופן מלא בחוסר השלמות והאפשרות שלכם לשגות, אתם הופכים לבן אדם בשל ובלתי תלוי, מוצאים את הערך האמיתי והמציאותי שלכם, ומוצאים את אהבתו של אלוהים אליכם, שתמיד הייתה קיימת, אך לא יכולתם להרגיש בגין הדעות שלכם המופרכות מעיקרן. זה תמיד היה הנתיב האמיתי וזה תמיד יהיה הנתיב האמיתי. זה חל על מצבים קולקטיביים בדיוק כמו על מצבים של בודדים.

זה חייב להיות ברור יותר למתבונן שבדימוי ההמון ובדימוי של הפרט פועלת אותה דינמיקה. ככל שהאמת מוכחשת יותר, כך גדלה האשמה האמיתית. עם האשמה צומחת ההתנגדות שמטרתה להדוף אשמה מצטברת. קארמה שלילית היא הצטברות לאורך מספר תקופות חיים של מצבים לא פתורים, לא אמיתיים, שיש להם חוקים והשלכות משלהם, בדיוק כפי שלאמת יש חוקים והשלכות משלה.

כאשר אתם מתעקשים לראות את ההשלכות ההיסטוריות הללו מחוץ להקשר, כהתרחשויות בלבד, ובכך רואים ביהודים קורבנות, אתם גוזלים מעצמכם את החיוניות הדרושה לכם כדי להיות חלק בשלטון עצמי של משפחת האדם. אתם יכולים להפוך לאדם אוטונומי רק אם אתם מאפשרים לאמת לעמוד מעל הגנה, כאשר האמת חשובה יותר מהצדקת עצמכם, או של הוריהם, או של אבותיכם הקדמונים. ניתן לשבור את השרשרת המתמדת של סיבה ותוצאה, של קארמה שלילית, של חזרה אינסופית על אירועים לא רצויים, חברי. למה אתם יכולים לראות את הדינמיקה הזו בצורה כל כך

ברורה כשמדובר בהיבטים אישיים, אבל למתוח את הקו כשמדובר במציאות קולקטיבית?

התשובה היא - מעל ומעבר למה שאמרתי קודם על האימה של הילד שהוריו יכולים לטעות - שהאשמה האישית בהכחשת האמת של ישוע המשיח נראית כואבת מכדי לשאת אותה. לשחרר את ההגנה יביא לידי וויתור על הקורבן ולהאשים את המשחק. זה יהיה כרוך בקבלת חלק מהאחריות לחלק ניכר מהסבל בעבר. זה יגרום לחוות את כאב האשמה על שגרמנו לכאב, במיוחד למי שהתאהב בנו. יכול להיות שחייתם בזמן הזה או לא. אבל גם אם לא הייתם נוכחים, על ידי קשירת ברית עם האחראים הישירים, על ידי הצדקת מעשיהם, ועל ידי שאף פעם לא שאלתם את השאלה המכרעת, "האם יכול להיות שהוא היה המשיח המובטח?" אתם הופכים להיות שותפים- אחראים.

כשאתם עובדים על כל נושא אישי שבו אתם, לאחר התנגדות רבה, סוף סוף מקדישים את ההווייה שלכם לרצון לראות את האמת, אתם אכן עוברים לפעמים דרך כאב האשמה. אבל כשאתם עושים זאת ברוח של חיים ולא של מוות, ברוח של אמונה ולא של הכחשה, אתם מגיעים לקבלה עצמית, לסליחה עצמית. לכן אתם חווים שאלוהים כבר סלח לכם מלכתחילה. לאחר מכן אתם חווים את האור ואת הכוח החדש של השלמות. להרגיש את הכאב של אשמה אמיתית זה אף פעם לא תהליך מתיש. זה תהליך של חיים, זה טיהור, זה מוביל לאחדות עם עצמכם, עם אחרים, עם אלוהים.

האם אתם יכולים למצוא בתוכם את הנכונות לאמץ את אותה גישה כלפי כל נושא אוניברסלי שעולה בחייכם? ממה אתם צריכים לפחד אם האמת - אלוהים - היא הדאגה העיקרית שלכם? על ידי סירוב לפתיחות, אתם מביעים במילים לא ברורות שהאמת היא לא הנושא העיקרי עבורכם, אבל להיות צודקים- כן. לא משנה איך אתם מנסים להצדיק את האנטגוניזם שלכם כלפי ישוע המשיח, אתם לא נמצאים באמת כשאתם מסרבים להציב את השאלה הזו בצורה כנה ופתוחה ואז לאפשר תקופת "הריון" עד שהתשובה תתפתח בתודעה ובלב שלכם. איך אתם יכולים להאמין לעצמיכם שאתם חופשיים ומשחררים, כשכל דבר בתוכם סגור לחלוטין בחזקה? האם ההצדקה של אבותיכם- הבלתי תקינה, כביכול חפה מטעויות - יכולה להיות חשובה יותר מהאמת עצמה?

תתבוננו בתחושת האיום שבכם כעת, כאשר המילים הללו מופנות אליכם. תשקלו את המשמעות של תגובה זו. האם אתם יכולים אולי להתרחק מזה לרגע, ואז לשקול שתחושת האיום עשויה להיות עיוות, עשויה להיות לא הגיונית, עשויה להכיל הנחות שגויות מצידכם? התשאלו הזה כשלעצמו הוא ריפוי שאתם יכולים להעניק לעצמכם.

הבה נבחן כעת את הדינמיקה של דימויים, כפי שלימדתי אתכם לעשות וכפי שעבדתם איתם בנתיב שלכם בנושאים אישיים רבים שבהם דימויים הורסים את חייכם. יש כאן סיכום קצר. דימוי הוא רעיון שגוי, מסקנה שגויה שנוצרה בילדות עם ציוד נפשי לא מספיק כדי לבצע הערכה נכונה. המסקנה השגויה, כמו כל אי-אמת, יוצרת מצבים, רגשות ואירועים שליליים. חוסר אמת תמיד כואב. ההגנה מפני מסקנות שגויות יוצרת דפוס פעולה ותגובה שליליים המשפיע על אחרים לרעה. התפיסה השגויה קבועה וקפואה בחומר הנשמה כי היא לעולם אינה מוטלת בספק או מאותגרת. האישיות מגיבה באופן עיוור ברפלקס מותנה, במקום מתוך אמת המתאימה לאירוע המסוים. ההשפעה השלילית שנוצרת אצל אחרים חייבת, בהכרח, לחזור אל האינדיבידואל ונראית תמיד כמאששת את התפיסה המוטעית המקורית, שכנראה מחייבת את ההגנה,

היוצרת תגובות שליליות אצל אחרים. וכך זה נמשך בלי סוף. הנשמה אינה חופשית כאשר קיים דימוי כלשהו.

הדימוי של "הנוצרי המורד" הוא: "אם אני מאמץ את ישו, אני חייב לוותר על החיוניות שלי, אנרגיית החיים שלי, המיניות שלי, הגוף שלי, ההנאה, כי כל אלה הם חוטאים." לכן "נוצרים מורדים" יוצרים הגנה שחוסמת ומרחיקה את ישו, על מנת לאשר את המיניות שלהם. אבל לחסום את המשיח פירושו לחסום חלק מהותי מעולמו של אלוהים על האמת, האהבה, היופי והחיים. אנשים אלו יוצרים פיצול וחיים בכאב, בספק נסתר ובאשמה. במקום לשחרר את הכוחות שלהם, עליהם להתריס כלפיהם. וכולכם יודעים שהתרסה אינה אלא ניסיון לא מוצלח להרחיק ולחסום קולות אחרים מבפנים. לכן, במקום להתחזק, "הנוצרים המורדים" הופכים חלשים יותר. הם עלולים לחפות על החולשה במסכה של כוח, שאינה מוליכה שולל אף אחד, ובמיוחד לא את עצמם. הם מרגישים כמו כישלונות ונוכלים אבל לא יודעים למה. למעשה, הם מאמינים שחולשתם נובעת מכך שהושפעו בילדותם לקבל את ישוע המשיח ומחוסר הצלחה מספקת לדחות אותו. אולם ככל שאדם דוחה יותר אמת - כל אמת - כך הוא מחליש את עצמו יותר בצורה כלשהי; ככל שאדם מפוצל יותר, כך מתעורר יותר קונפליקט. אז אם יש לכם את התפיסה המוטעית שמשיח התכוון שתכחישו את דחפי החיים החיוניים שלכם, תפתחו גישות ותגובות שבסופו של דבר, נראה כי יאששו את התפיסה המוטעית המקורית.

דימוי ההמון היהודי הוא: "אם הוריי ואבותיי טעו, ואבותי הקדמונים הרגו בישוע לא רק את האדם הטוב אלא אדם שהביא לגילוי אלוהים עלי אדמות, אז הם היו אנשים רעים לחלוטין. לעולם לא ניתן לסלוח להם. אני לא יכול להתמודד עם האפשרות הזו. אני חייב להתכחש לאפשרות זו כדי לא להיות אחראי יחד איתם."

אך האם המשיח לא אמר, שוב ושוב, שאלוהים הוא סליחה? האם הוא לא תמיד כאן. עם רחמיו, הבנתו ואהבתו? האם זה לא אחד המסרים הגדולים שהוא הביא? הוא אמר: אלוהים אינו מעניש ללא רחמים וללא סליחה, זה אף פעם לא "עין תחת עין ושן תחת שן". כאן יש לנו מעגל זדוני: האמונה המוחלטת במסורת הישנה של היהדות, "עין תחת עין ושן תחת שן" הופכת את ההודאה בחטא לבלתי אפשרית. העונש נורא מדי. לכן יש להכחיש את האמת, או אפילו את האפשרות שישוע המשיח עשוי להיות האמת.

עכשיו איך הדימוי הזה עובד? התפיסה המוטעית היהודית היא שישוע היה נביא שקר, שהוא היה מזויף, שעובדי האלילים והנוצרים משקרים, הם מוליכים שולל, הם נחותים ובו בזמן הם הופכים אחרים לקורבן, ומטרתם להשמיד את היהודים. ככל שהחזיקו באמונה הזאת בתקיפות רבה יותר, כך גברו יותר שנאה ואפליה, ניפרדות וטינה בתודעתם של יהודים בודדים רבים, ובכך יצרו דימוי של המון. ההגנה מפני דימוי ההמון הזה, החשש מההתממשות שלו, יצרו בהכרח עוד אנטגוניזם ורדיפות ממשיות של יהודים. לכן, התפיסה המוטעית יצרה הגנה אשר, בתורה, לא יכלה אלא לאשש את האמת לכאורה של התפיסה המוטעית. כפי שאמרתי קודם, אתם יוצרים את המציאות שלכם, וככל שהאמונה שלכם יותר לא מודעת, כך ההשלכה שלה גדולה יותר.

ככל שהאשמה גדולה יותר - ולכן החשש מהכאב ומחוסר הסליחה כביכול - כך צריכה להיות חזקה יותר ההגנה מפני האמת בנושא זה. ואז הלב והנפש חייבים להיסגר עוד יותר חזק. אם כך, מן ההכרח אפילו להכחיש, להצדיק ולהילחם נגד העובדה של סגירת המיינד וסגירת הלב.

חברים אהובים שלי. במשך כל כך הרבה שנים, אתם עובדים על חומר הנשמה שלכם. התמודדתם עם דימויים רבים בנפש האישית שלכם. נוכחתם להבין את הנזק של כל הדימויים, שכן דימויים הם לא רק עיוותים של אמת, תפיסות מוטעות והמשגות מוטעות. בהכרח, הם יוצרים חומר נשמה נוקשה שמרחיק אתכם מהטוב שבתוכם, מהחיים עם כל האפשרויות היצירתיות שלהם, מאלוהים, מאהבה ומהיכולת לקבל ולקלוט אהבה. דימויים, בחוסר האמת שלהם, הם רעים ויוצרים חטא. הם יוצרים מלחמה בתוך הנשמה, מלחמה בתוך האישיות, ולכן גם בחוץ עם אחרים.

למדתם, לעתים קרובות בעמל רב, את החשיבות של לאתגר ולמוסס את הדימויים שלכם. יש רק דרך אחת לעשות את זה: להתחיל לשאול שאלות מאוד בוחנות מכל הזוויות האפשריות. זה שופך אור חדש על התמונה. זה פותח דלתות שהיו סגורות עד כה. זה משחרר את חומר הנשמה המוקשה. המיינד חייב להיות פתוח להסתכל על המצב ולשקול כל מה שעשוי להיות רלוונטי לנושא.

בהרצאה האחרונה דיברתי על מסורת בקונטציות החיוביות והשליליות שלה. דיברתי גם על תנועות מסוימות בתוך הנתיב הזה. הדגש השתנה בתקופות ובשלבים שונים. בשנה האחרונה כנראה הפך ברור למדי לרבים מכם שמתבוננים בכיוון שנתיב זה הולך בו, כי מהדגש הראשוני על טיהור הפרט ושחרור עצמי, דרך פירוק דימויים כוזבים, אנו עוסקים כעת יותר ויותר ביצירה של חברה חדשה. זה כולל לפוגג ולפרק את דימויי ההמון באשר הם, שעומדים בדרך של התפתחותו של האדם הממומש. החברה החדשה, שאתם חלוציה, לא יכולה להרשות לעצמה לחיות עם דימויים קפואים בחומר הנשמה.

לא פעם אמרתי שנתיב זה מייצג את האדם של העידן החדש. לדוגמה, לא במקרה הונחת בקירבכם תערובת של רקעים דתיים. בוועדות הפוליטיות שלכם, אתם לומדים כיצד פוליטיקה יכולה להתבסס על העקרונות שאתם לומדים. בניהול העסק שלכם, בענייני אדמיניסטרציה, אתם לומדים את היישום המעשי של הנתיב. בעיסוקים האמנותיים שלכם, אתם ניגשים לתהליכים היצירתיים שלכם בצורה חדשה לגמרי, לומדים לשחרר את החסימות שלכם. מדוע, אם כן, תהיה לכם גישה שונה לשייכות ולאמונות דתיות? כדי למוסס את דימויי ההמון המסויימים, יש צורך לראות שבאמת יש דימויים לחקור, להטיל ספק, לאתגר. יש צורך לשקול את הנושא מחדש.

החברה של העידן החדש לא מכירה יהדות, וגם לא נצרות כפי שהם מְכָרִים כיום. ובכל זאת היא מכירה את שניהם. היא לוקחת את האמת משניהם ומרחיבה אותה, מסננת אותה דרך התודעה החדשה המתפתחת ומתרחבת. האדם של העידן החדש כל כך חופשי, ששום מילה לא יכולה לעורר תגובות רגשיות, בין אם המילה הזו היא "יהודי" או "נוצרי", "ישוע המשיח" או "דת".

עבור אנשים רבים למילה "גלגול נשמות" יש קונוטציה דומה. זה נוגד את תורתם של היהדות והנצרות כאחד, לפחות כפי שהם נלמדים היום. עם זאת, זוהי אחת האמיתות הנצחיות, ללא קשר לשאלה אם היא מתאימה לדת שאומצה על ידי אנשים מסוימים או לא. האם זה לא נראה לכם משמעותי במיוחד שהמילה הזו, או הרעיון מאחורי המילה, לא מצליחים להוציא מכם תגובה חזקה כמו שמו של ישוע המשיח? מלכתחילה, אתם יכולים להאמין או לא בגלגול נשמות, אבל אין מעורבות רגשית חזקה, וגם לא עניין בהכחשת הרעיון הזה; מכיוון שהדלתות שלכם הרבה יותר פתוחות בהקשר הזה, במוקדם או במאוחר אתם חווים בפנים, בתוכם, את האמת של גלגול נשמות.

הגבר החדש והאישה החדשה משוחררים ממעורבות רגשית שחוסמת את האמת. אין שום עניין בהיאחזות בשום דבר, או בהכחשת דבר, מלבד מציאת האמת. מחויבות זו היא איתנה ומתבטאת תמיד כלפי הבורא. כך האמת יכולה לזרום בחופשיות. האדם בעידן החדש אינו מחויב ללאום, למפלגה פוליטית, לגזע או לאמונה. הוא או היא משלבים את כל האמיתות שלהם ודוחים את כל השגיאות שלהם.

זיכרו את מה שהסברתי בהרצאה על פוליטיקה של העידן החדש, שבה דמוקרטיה, קומוניזם, סוציאליזם, מונרכיה וקפיטליזם משולבים כולם באמיתות שלהם במובן הטוב ביותר, בעוד שהאי-אמיתות היוצרות ניפרדות ומעמידות אדם אחד מול השני נשארות בחוץ. כך גם לגבי כל ביטוי אנושי אחר. גם בדת האמת משלבת ומאחדת, אי-אמת מפרידה. חוסר אמת וניפרדות יוצרים רוע, מחלוקת, עוינות, לוחמה חיצונית ופנימית, דוֹאָלְיוּת הסותרות זו את זו. "אם אני יהודי, אני לא יכול להיות נוצרי. אם אני לא זה ולא זה, אני לא יכול להאמין בגלגול נשמות. אם אני מאמין במונרכיה, אני לא יכול לראות את הטוב בכמה רעיונות סוציאליסטיים ו/או קומוניסטיים. אם אני שואף לחידושים ולקידמה, אני לא יכול להיות בעד מסורת". כל הדוֹאָלְיוּת הללו הן בחירות כוזבות שמפרידות. כאשר אתם אחד מול השני, אתם הדבר האחד עם נקמה, ולכן אתם לא יכולים להיות במובן הטוב ביותר של הדבר הזה.

בתוך ההמולה הנוכחית על ישוע המשיח, אלה המעמיסים על עצמם את הפחד ודימויי ההמון של עצמם, לרוב אינם מחזיקים בלב את המסורת הטובה ביותר שלהם. לעתים קרובות הם מתגאים בכך שהם אפילו לא בעלי נטייה דתית כלל. כך, התגובות האלימות שלהם נגד אפשרות הקיום של ישו, כשהן מנותחות באמת, מתבררות כעקשנות גאוותנית, תחושה כוזבת של אינדיבידואליות.

אינדיבידואליות אמיתית לעולם אינה יכולה להיות קשורה לאף תודעה קבוצתית, דת, לאום, מפלגה פוליטית. אינדיבידואליות אמיתית פורחת רק כאשר משחרים אחר האמת של אלוהים בכל הנושאים, בכל עת, כך שחוויה פנימית אישית תוכל לפרוח. אינדיבידואלים במובן האמיתי הזה ייצרו את התודעה הקבוצתית החדשה המורכבת מגברים ונשים חופשיים שרצונו של אלוהים שולט עבורם קודם כל ומעל לכל. קבוצה של אנשים כאלה לעולם אינה מתנגדת לפרט, אבל כפי שצינתי קודם, האחד מקדם את השני.

כדור הארץ שלכם סובל עמוקות מבני אדם שעדיין לא הבינו את האמת הזו. אנשים כאלה עדיין לא בשלים מכדי לתפוס את הכוח העצום, האוטונומיה והחירות שטמונים בהתמסרות מוחלטת לאלוהים, תוך שהם עובדים ללא הרף על ניקוי הנפש מטומאה, בורות, בלבול, דימויים כוזבים, צמידות רגשית ועקירת האינדיבידואליות של כל סוג שהוא, של מסורתיות חברתית.

הסבל בעולם שלכם נגרם באופן בלעדי מאותן גישות שלעיתים קרובות מבלבלים אותן עם כבוד, גאווה במובן הרצוי, אופי, ערך עצמי וכו'. תסתכלו על מדינות לוחמות שלא יכולות להגיע להסכם שלום. כל אחד שרוי בצדקתו, בטענה שהשני טועה. אף אחד מהם אינו יכול לראות, או רוצה לראות, כי נכון ושגוי קיימים בשני המחנות. הדוגמה הזו ברורה מאוד, אבל אותה בעיה קיימת בנושאים הרבה יותר מעודנים, שלא נראים קשורים באופן מידי למחלוקות ולסבל של העולם.

האנושות מתחילה לצמוח. התהליך איטי ולעיתים מעוכב על ידי התנגדות אישית לצמיחה, על ידי דרכי חשיבה רגילות שהדפוס שלהן לעולם לא מוטל בספק, על ידי

רעיונות נוקשים שאנשים מסרבים להרפות מהם, על ידי עצלות אישית ועל ידי הטעות הטרגית שהדרכים הישנות בטוחות ולכן יש לסגוד ולהיאחז בהן. באמצעות הגישות הללו יש לכוחות הרשע גישה לתודעה האנושית ומדרדרים אותה להרס מכל הסוגים.

כל תהליך הצמיחה מעכב, מתעכב, עם סבל מיותר שנוצר לאורך הדרך. אתם מכירים את הדינמיקה הזו בנתיב האישי שלכם. האנושות כולה עוברת דרך דינמיקה זהה. ככל שבני אדם יוכלו להסיר את החסימות של עצמם ולנקות את הנשמות והחומר הנפשי של עצמם, כך האנושות בכללותה תהיה מוכנה יותר. לכם, כאינדיבידואל, יש בתוכם חלק שרוצה לתת את הטוב ביותר לאבולוציה שלכם ולהתגבר על התנגדויות ופחדים. אתם מכילים גם חלק שמחפש סיבות לעצור את התהליך הזה. לאנושות בכללותה יש גם את שני החלקים האלה. אנשים שהולכים בעקבות גורלם האמיתי הם העצמי הגבוה של האנושות. אלה שמתנגדים לזה הם העצמי הנמוך של האנושות. כמו במאבק האישי שלכם, הכל תלוי בחלק שחזק יותר, כך שהאנושות עוברת את אותם איונים משתנים.

זה לא נכון שתמיד חייבים להיות מלחמה, סבל, אי צדק עלי אדמות. זה נכון רק כל עוד רוב בני האדם מסרבים להתפתח ומתעקשים להישאר במצב של טעות פנימית, תרמית ובלבול. ככל שאנשים כמוכם יהיו חזקים יותר במטרה ובהבנה שלכם מה כרוך כאן, כך תוותרו על הגאווה האישית, האינטרס האישי, האופורטוניזם הקטן שלכם, כשהכל מסתכם בחוסר אמונה. אתם, ואלו שהם כמוכם, תשנו את האיון. האנושות תתחיל לצמוח אל ייעודה המולד.

אבל איך אמונה תצמח? רק כאשר הרצון להכיר את אלוהים ורצונו מיושמים בכל הנושאים, יכול אלוהים להתגלות בפניכם והאמונה תהפוך לחוויה מציאותית, במקום מילה ריקה. כפי שיש לכם את החובה האחראית העצמית לשחרר את עצמכם מכל הדימויים האישיים, מכיוון שהם מעכבים ומתסכלים את היקף החיים והיכולת שלכם לחוות אהבה, אמת ויופי; כך יש לכם מחויבות כלפי הגזע האנושי שלכם לשחרר אותו מכל דימויי ההמון. עליכם להתחיל בביטול דימויי ההמון שלכם. אתם והחיים שלכם נמצאים על כף המאזניים, אבל גם הרבה יותר מכך.

אולי אתם יכולים להתחיל לדמיין את האדם בעידן החדש, את החברה החדשה בצורה שמעולם לא עשיתם בעבר. לראות את עצמכם החדש בצורה משמחת וחופשית במיוחד. לראות חברה שבה למחלוקת ולפירוד אין יותר מקום, כי כשהם עולים, מתייחסים אליהם ברבדים העמוקים יותר, כפי שאתם לומדים לעשות באופן אינדיבידואלי. למדתם בנתיב זה שכאשר יש איבה ביניכם לבין אדם אחר, היא תמיד יכולה להיפתר, כאשר אתם באמת רוצים להיות בְּאֵמֶת וכאשר אתם הולכים מתחת לפני השטח לרמות עמוקות יותר. תראו את החברה החדשה הזו שאתם בתהליך של בנייתה שתהיה, כפי שאמרתי לא פעם בעבר, מודל לכל העולם.

לאחדות שאני מדבר עליה אין שום קשר ל"סבילות/ סובלנות". סובלנות מרמזת שעדיין יש הבדל, בין אם אנשים מרגישים בעליונות לגבי זה או לא, אבל בוודאי יש הבדל. לגבי אחדות מול נפרדות, ישנם שלושה שלבים באבולוציה של המין האנושי: (1) נפרדות באיבה מוחלטת; (2) סובלנות; (3) איחוד, אחדות, איחוד הכל. למצוא את האחדות שמתחת למָגוֹן/ לנקודת המחלוקת, פירושו שלוה, אהבה, אמת, פירושו לצמוח לאנושות בוגרת.

בהחלת המושג הזה על הנושא של ישוע המשיח, אני יכול לראות שהמין האנושי התגבר על השלב של להרוג אחד את השני בגלל היותם יהודים או בגלל היותם נוצרים. עכשיו כשאני אומר את זה, אני מתכוון שכשזה עדיין קורה, הרוב מחשיב את זה כפשע נורא, במקום לספוג את זה בחוסר רצון. הגישה הרווחת ביותר של המין האנושי כיום- לפחות על פני השטח- היא, שיהודים יוכלו לשאת נוכחות של נוצרים, ולהיפך.

מתחת לפני השטח, אתם צריכים למצוא את אותם אזורים שבהם אתם עשויים לרצות להשמיד את האחר בגלל היותו "שונה", ובכך לאתגר את חוסר הביטחון שלכם לגבי הרוחניות שלכם והרקע הדתי שלכם. חלקכם כבר עשו זאת ובכך חצו מנהרה שדרכה תוכלו למצוא את השלב הבא שאתם מוכנים אליו באופן מהותי: זה של איחוד ואחדות של הכל. ההבדלים נמחקים, ואתם מגלים שישוע מעולם לא היה כוח מפריד. יהודים ונוצרים הם שיצרו את הרושם הזה בעיוותים שלהם.

ישוע המשיח בא להיות גשר, שלב נוסף של אהבה ואמת לכל המין האנושי, כדי לאחד את כל המין האנושי. באחדות החדשה הזו, לסובלנות גרידא אין עוד מקום. כולכם אחד בכל המסורות הגדולות שהביאו אי פעם לכדור הארץ היבטים של האמת. יחד, הם מספרים יותר את הסיפור כולו: סיפור הבריאה, סיפור האנושות, סיפור היחס של האדם לאלוהים, סיפור נוכחותו של אלוהים בחייכם.

תמחקו את ההבדלים השטחיים ותמצאו את הקשר הגדול של האחדות הפנימית - לא על ידי סילוקו של מי שהפך לדמות שנויה במחלוקת, אלא על ידי ביטול המחלוקת המלאכותית, המוטעית, שמבוססת על הגבלת הראייה האנושית ועל אי הבנה. אם יהודים מרגישים נדחקים הצידה בגלל המשיח, הם יכולים לנסות לראות ששליחת המשיח להתגלם כיהודי, היה מעשה האהבה הגדול של אלוהים לילדיו היהודים. אם נוצרים מרגישים שהם חייבים להתכחש לאנרגיות שלהם, לעקרון ההנאה שלהם אם הם מאמצים את ישו, הם יכולים לנסות לראות שזוהי פרשנות שגויה בלבד. תמחקו את אי ההבנות שלכם, תאתגרו את הנחות היסוד שלכם, קחו בחשבון שהאמת עשויה להיות שונה לגמרי - שונה בצורה כזו שלא רק שאינכם מפסידים דבר, אלא גם מרוויחים הכל. במילים אחרות, אתם תרוויחו את כל מה שאי פעם חששתם להפסיד, כאשר תוותרו על הרעיונות הקבועים שלכם.

האור החדש מזין ומחזק אתכם, את כולכם. זה מאיץ את כוחו והשפעתו, ככל שהנשמות שלכם הופכות חופשיות יותר, פתוחות יותר, שואלות יותר ברוח של חיפוש אמת, מלאות יותר ברצון טוב כלפי מתנות האהבה של אלוהים אליכם. היקום מרחיב את אהבתו העדינה לכל אחד מכם, כאינדיבידואלים וכקבוצה חדשה של בני אדם, שעולם הרוחות מכונן אצלם כל כך הרבה תקווה. כולכם מבורכים!

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.